

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянина Туренка Іллі Валентиновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 43 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“, статті 17 Закону України „Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей“

м. К и ї в
24 квітня 2018 року
№ 127-1(І)/2018

Справа № 3-79/2018(4119/17)

Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гультая Михайла Мирославовича – головуючого, доповідача,
Головатого Сергія Петровича,
Колісника Віктора Павловича,

розглянула питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянина Туренка Іллі Валентиновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 43 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–ХІІ, статті 17 Закону України „Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей“ від 20 грудня 1991 року № 2011–ХІІ.

Заслухавши суддю-доповідача Гультая М.М. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин Туренко І.В. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення:

– частини третьої статті 43 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–ХІІ (далі – Закон № 2262), відповідно до якої пенсії особам офіцерського складу, прапорщикам і мічманам, військовослужбовцям надстрокової служби та військової служби за контрактом, особам, які мають право на пенсію за Законом № 2262, та членам їх сімей обчислюються з розміру грошового забезпечення, враховуючи відповідні оклади за посадою, військовим (спеціальним) званням, процентну надбавку за вислугу років, щомісячні додаткові види грошового забезпечення (надбавки, доплати, підвищення) та премії в розмірах, установлених законодавством, з якого було сплачено єдиний внесок на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, а до 1 січня 2011 року – страхові внески на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування, у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України;

– статті 17 Закону України „Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей“ від 20 грудня 1991 року № 2011–ХІІ (далі – Закон № 2011), згідно з якою відшкодування військовослужбовцям заподіяної моральної і матеріальної шкоди провадиться у встановленому законом порядку.

Невідповідність частини третьої статті 43 Закону № 2262 статті 6 Конституції України автор клопотання обґрунтовує тим, що, на його думку, законодавець не може і не повинен відображати у законах правозастосовну діяльність Кабінету Міністрів України щодо видів грошового забезпечення

військовослужбовців (надбавок, доплат, підвищень), з розміру яких обчислюються пенсії для військовослужбовців та членів їх сімей.

На переконання Туренка І.В., положення частини третьої статті 43 Закону № 2262 є незрозумілими, непередбачуваними і такими, що „розмивають“ дискреційні повноваження органів державної влади при призначенні пенсії, та не відповідають частині першій статті 8 Конституції України.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що внаслідок застосування судами зазначених положень Закону № 2262 і Закону № 2011 були порушені його право на соціальний захист, яке гарантується загальнообов'язковим соціальним страхуванням за рахунок страхових внесків громадян, та право на відшкодування за рахунок держави матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади (статті 46, 56 Основного Закону України).

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. У Законі України „Про Конституційний Суд України“ передбачено, що конституційна скарга має містити, зокрема, обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу неприйнятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими (частина четверта статті 77). Отже, особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити, а й аргументовано довести як саме закон (його окремі положення)

обмежує чи порушує її конкретне конституційне право і що таке обмеження не відповідає Конституції України (є неконституційним).

Аналіз конституційної скарги та долучених до неї судових рішень дає підстави для висновку про відсутність аргументів стосовно неконституційності положень частини третьої статті 43 Закону № 2262.

Обґрунтовуючи твердження щодо невідповідності Конституції України зазначених положень та порушення права на соціальний захист, автор клопотання наголошує на неналежності, на його думку, до повноважень Верховної Ради України визначення в Законі № 2262 видів грошового забезпечення військовослужбовців.

З постанови Херсонського міського суду Херсонської області від 26 липня 2016 року вбачається, що суд задовольнив позовні вимоги Туренка І.В. щодо обчислення грошового забезпечення відповідно до вимог частини третьої статті 43 Закону № 2262 із урахуванням щомісячної додаткової грошової винагороди, винагороди за безпосередню участь в антитерористичній операції, грошової допомоги на вирішення соціально-побутових питань та на оздоровлення.

Таким чином, правових підстав для твердження про неконституційність положень частини третьої статті 43 Закону № 2262 немає.

2.2. Відповідно до статті 56 Конституції України кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Положення статті 17 Закону № 2011 щодо відшкодування військовослужбовцям заподіяної моральної і матеріальної шкоди у встановленому законом порядку узгоджується з положенням статті 56 Конституції України.

Крім того, суди у своїх рішеннях не застосовували статті 17 Закону № 2011 у зв'язку з відсутністю для цього підстав.

Відповідно до чинного законодавства України перевірка правильності застосування судами норм законів України є компетенцією судів і не належить до повноважень Конституційного Суду України.

Отже, з огляду на наведене Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України вважає, що конституційна скарга Туренка І.В. не відповідає вимогам пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, статтями 7, 32, 37, 38, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянина Туренка Іллі Валентиновича на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

2. Ця Ухвала є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Головатий С.П.

Гультай М.М.

Колісник В.П.